

అనంత కరుణామయుడు అపార కృపాశీలుడయిన అల్లాహ్ పేరుతో

యధార్థాల అద్దంలో

కామన్ సివిల్ కోడ్

కామన్ సివిల్ కోడ్ గురించిన వాదనలు స్వాతంత్ర్యానికి ముందు నుంచి వినబడుతూ వస్తున్నాయి. కామన్ సివిల్ కోడ్ అన్నది రాజ్యాంగానికి సంబంధించిన ఓ సమస్యగా తయారయ్యింది. స్వాతంత్ర్యానంతరం దేశం కోసం తయారు చేసిన రాజ్యాంగంలో యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ గురించి ఒక అధికరణాన్ని చేర్చడం జరిగింది. రాజ్యాంగంలో ఆదేశిక సూత్రాల క్రింద ఉన్న 44వ అధికరణం ఇది.

సంవిధానం - అనవసర పాడిగింపులు

సంవిధానం అన్నది ఒక అత్యున్నత స్థాయికి చెందిన రాజ్యపత్రం. ఒక జాతీయ ప్రభుత్వాన్ని (లేదా ఒక సంస్థను, సంఘాన్ని) నడుపడానికి అవసరమైన మౌలిక సూత్రాలను నిర్ధారించడం సంవిధానం లక్ష్యం. ఈ లక్ష్యం దృష్ట్యా సంవిధానం సంక్షిప్త రూపంలో ఉండడమవసరం. ఎందుకంటే, సంవిధానం నిడివి పెరిగిన కొద్దీ అందులో అభిప్రాయ భేదాలు కూడా పెరుగుతూ ఉంటాయి. ఫలితంగా తరచూ నవరించవలసి వస్తుంది. సంవిధానం గౌరవం క్రమేణా నశిస్తుంది. సంవిధానం సుదీర్ఘంగా, సంక్షిప్తంగా ఉన్నందువల్ల చివరికి దాని గురించిన అవగాహన కొద్ది మంది నిపుణులకు మాత్రమే పరిమితమైపోతుంది. సాధారణ పౌరులకు దాని గురించిన జ్ఞానం, ఆసక్తి లేకుండా పోతుంది.

అందువల్లనే ప్రముఖ అంతర్జాతీయ సంవిధానం శాస్త్ర పండితుడు, విస్కాన్సిన్ యూనివర్సిటీ ప్రొఫెసర్ డేవిడ్ ఫెల్ మాన్ మొదలు ప్రముఖ భారతీయ రాజ్యాంగ నిపుణుడు నాని ఫాల్కివాలా వరకు అందరూ సంక్షిప్త రాజ్యాంగాన్ని సమర్థించారు.

వర్తమాన ప్రపంచంలో అభివృద్ధి చెందిన దేశాలన్నింటా సంవిధానాలు లేదా రాజ్యాంగాలు సంక్షిప్తంగానే ఉన్నాయి. ఉదాహరణకు అభివృద్ధి చెందిన దేశం 'జార్జియా' కొత్త రాజ్యాంగంలో అయిదు లక్షల (5,00,000) పదాలు ఉండగా, అభివృద్ధి చెందిన అమెరికా రాజ్యాంగంలో కేవలం ఏడు వేల పదాలు ఉన్నాయి. అభివృద్ధి చెందిన దేశాల్లో ప్రప్రథమ దేశంగా ప్రస్తుతం ఎంచబడుతున్న జపాన్ రాజ్యాంగమయితే మరీ చిన్నది. (5/85-86)

ఇక భారత రాజ్యాంగం విషయానికి వస్తే ప్రపంచంలో ఇది సుదీర్ఘ రాజ్యాంగం. పన్నెండు వివరణాత్మక షెడ్యూళ్ళు కాక, అసలు రాజ్యాంగం 395 పేజీలు ఉంది. కాగా, అనేక అధికరణలకు ఉప అధికరణలున్నాయి. నవంబరు 1949 నుంచి ఇప్పటి వరకు రాజ్యాంగానికి సుమారు 80 సంస్కరణలు జరిగాయి. ఇంకా సంస్కరణలు జరగాలన్న డిమాండ్ వినిపిస్తూనే ఉంది.

సుదీర్ఘ రాజ్యాంగ రచన సరికాదనడానికి ఇంతకన్నా సాక్ష్యం ఏ కావాలి? ఇన్ని సంస్కరణలు జరిగినా ఈ "సమగ్ర" రాజ్యాంగం దేశాన్ని అభివృద్ధి పథాన నడుపలేకపోయింది.

భారత రాజ్యాంగ రచనా సంఘానికి అధ్యక్షుడుగా (1946-49) డాక్టర్ రాజేంద్రప్రసాద్ ఉండేవారు. ప్రస్తుత రాజ్యాంగం ఆయన అధ్యక్షతనే రూపొందినప్పటికీ ఆయన 1949 నవంబర్ 26న దీనిపై సంతకం చేసినప్పటికీ, సుదీర్ఘ రాజ్యాంగాన్ని ఆయన వ్యతిరేకిస్తూనే వచ్చారు.

In his Valedictory address to the Constituent Assembly Dr. Rajendra Prasad said that everything cannot be written in the Constitution and hoped for the development of healthy

conventions. But these have not been developed and everything has to be written in the Constitution.

రాజ్యాంగ రచనా సంఘంలో డాక్టర్ రాజేంద్రప్రసాద్ వీడ్కోలు ప్రసంగం చేస్తూ రాజ్యాంగంలో ప్రతి విషయాన్ని వ్రాయలేమని అన్నారు. ఆరోగ్యప్రదమైన సంప్రదాయాలు ఏర్పడతాయన్న ఆశాభావాన్ని ఆయన వ్యక్తపరిచారు. కాని అలా జరుగలేదు. అందుకు విరుద్ధంగా ప్రతి విషయాన్ని రాజ్యాంగంలో చేర్చాలన్న భావం బలపడింది. (హిందూస్టాన్ టైమ్స్-24మే 1995)

ఏ రాజ్యాంగంలోనయినా సరే అనవసర అధికరణలు చేర్చడం వల్ల అనవసర పొడిగింపులు జరుగుతాయి. భారత రాజ్యాంగంలో ఇలాంటి అనవసర అధికరణలు అనేకం ఉన్నాయి. జాతీయ పాలసీ ఆదేశిక సూత్రాలలోని 44వ అధికరణ అలాంటిదే. ఈ అధికరణ కామన్ సివిల్ కోడ్కు సంబంధించినది. ఈ అధికరణలో భారత ప్రజలందరికీ ఒకే సివిల్ కోడ్ వర్తింపజేయడానికి ప్రభుత్వం కృషి చేయాలని సూచించారు.

The State shall endeavour to secure for the citizens a Uniform Civil Code throughout the territory of India.

దేశ ప్రజలందరికీ ఒక విధమైన ఆహారపు అలవాటు ఉండేలా ప్రభుత్వం కృషి చేయాలనడం ఎంత రాజ్యాంగ విరుద్ధమో రాజ్యాంగంలోని ఈ అధికరణ కూడా అంతగా రాజ్యాంగ విరుద్ధమైనదే. దేశంలోని స్త్రీ పురుషులు, వృద్ధులు, పిల్లలు అందరూ ఒకే విధమైన ఆహారాన్ని భుజించడం, ఒకే విధమైన దుస్తులు ధరించడం ఎలా అసాధ్యమో అదే విధంగా ఒక పెద్ద దేశంలోని స్త్రీలు, పురుషులు అందరూ వివాహ వేడుకను ఒకే తీరుగా ఆచరించడం కూడా అసాధ్యం. చట్టాల ద్వారా అలా ఒత్తిడి చేసినప్పటికీ ఇది సాధ్యం కాదు. రాజ్యాంగం అన్నది జాతీయ పాలసీలకు సంబంధించిన మౌలిక నియమాలను నిర్దేశించడానికి ఉద్దేశించిందే తప్ప వ్యక్తుల వ్యక్తిగత వ్యవహారాల్లో తలదూర్చి, వ్యక్తిగత అభిరుచులను నాశనం చేసి అనవసరపు సాధరణీకరణం చేయడానికి ఉద్దేశించినది కాదు.

విదైనా అంశం ప్రచురణలోకి వస్తే చాలా మంది అది నిజమని నమ్ముతారు. రాజ్యాంగంలోని 44వ అధికరణ పరిస్థితి ఇలాంటిదే. అందుకే చాలా మంది ఈ అధికరణాన్ని ఉటంకిస్తూ దేశంలో కామన్ సెవిల్ కోడ్ అమలు జరుపడానికి పార్లమెంటు చట్టం చేయాలనీ, దాన్ని దేశవ్యాప్తంగా వర్తింపజేయాలని డిమాండ్ చేస్తుంటారు.

నెహ్రూ నివేదిక

పూర్తి దేశానికాను కామన్ సెవిల్ కోడ్ రూపొందించాలన్న ఆలోచన చాలా కాలం నుంచి ఉంది. బహుశా ఈ ఆలోచన మొదటిసారిగా 1928లో నెహ్రూ నివేదికలో కనబడింది. నెహ్రూ నివేదిక స్వాతంత్ర్య భారత రాజ్యాంగానికి ముసాయిదా ప్రతి. దీన్ని ప్రముఖ రాజ్యాంగ నిపుణుడు మోతిలాల్ నెహ్రూ రూపొందించారు. స్వాతంత్ర్య భారతంలో వివాహ వ్యవహారాలను ఒకే విధమైన చట్టం క్రిందికి తీసుకురావాలని ఈ ముసాయిదా రాజ్యాంగంలో ఒక ప్రతిపాదన ఉంది. అప్పట్లోనే ఇస్లామ్ పండితులు దీన్ని తీవ్రంగా వ్యతిరేకించారు. అంతేకాదు, అప్పటి బ్రిటీష్ ప్రభుత్వం కూడా దీనిని అంగీకరించలేదు. ఈ ప్రతిలో Dominion States గురించిన ప్రస్తావన ఉంది. ఇది ఆంగ్లేయులకు అంగీకారయోగ్యం కాని విషయం.

ఆ తరువాత 1939లో ఈ విషయమై చర్చించడానికి లాహోర్లో కాంగ్రెస్ సమావేశం జరిగింది. నెహ్రూ నివేదిక ఆచరణ యోగ్యమైనదా కాదా అన్న అంశంపై చర్చించిన ఆ సమావేశం ఈ నివేదికను రద్దు చేసింది.

సుప్రీం కోర్టు తీర్పు

1985లో సుప్రీం కోర్టు న్యాయమూర్తులు కామన్ సెవిల్ కోడ్ గురించి అభిప్రాయాలను ప్రకటించడం ప్రారంభించిన తరువాత నుంచి ఈ సమస్య సరికొత్తగా ప్రాధాన్యతను సంతరించుకుంది. సుప్రీం కోర్టు మాజీ ప్రధాన న్యాయమూర్తి వై.వి. చంద్రచూడ్ తీర్పుతో ఈ విషయమై న్యాయపరమైన

సంవాదాలు ప్రారంభమయ్యాయి. 1985లో ఆయన ముహమ్మద్ అహ్మద్ వర్సెస్ షాబాను కేసులో ముఖ్యమైన తీర్పును ఇచ్చారు. ఈ తీర్పులో ఆయన రాజ్యాంగంలో 44వ అధికరణ ప్రకారం శాసనం చేయవలసిన సమయం ఆసన్నమైందని ప్రతిపాదించారు. కామన్ సివిల్ కోడ్ జాతీయ సమైక్యతకు దోహద పడుతుందని అభిప్రాయపడ్డారు.

కామన్ సివిల్ కోడ్ - జాతీయ సమైక్యత

ఆ తరువాత 1985లో సుప్రీం కోర్టు న్యాయమూర్తి జస్టిస్ చిన్నప్ప రెడ్డి ఒక కేసులో తన అభిప్రాయాలను ప్రకటిస్తూ - కామన్ సివిల్ కోడ్ ఒక అనివార్యమైన తక్షణ అవసరం అనడానికి ఈ కేసు మరో ఉదాహరణ అన్నారు.

The present case is yet another which focuses.... on the immediate and compulsive need for a uniform civil code.

ఇదే విషయాన్ని మరింత వివరంగా, తాకీదు చేస్తున్న ధోరణిలో సుప్రీం కోర్టు ద్విసభ్య ధర్మాసనం మే 1995లో ఓ తీర్పు సందర్భంగా చెప్పింది. ఈ డివిజనల్ బెంచ్ సభ్యులు జస్టిస్ కులదీప్ సింగ్, జస్టిస్ ఆర్.ఎమ్. సహాయ్లు. సంవిధానంలోని అధికరణ 44 ప్రకారం యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ను విధించడం జాతీయ సుస్థిరత వైపు ఒక నిర్ణయాత్మక ముందడుగు అనీ, దేశంలో యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ విధింపు ఆలస్యం చేయడం ఏ విధంగానూ సముచితం కాదని వ్యాఖ్యానించారు.

To introduce a Uniform Personal Law (is) a decisive step towards national consolidation... there is no justification whatsoever in delaying indefinitely the introduction of a Uniform Personal Law in the country. (p. 22)

44వ అధికరణ

పై వ్యాఖ్యలు, అభిప్రాయాలు అన్నింటికీ ఆధారం సంవిధానంలోని 44వ అధికరణ. ఈ అధికరణ సంవిధానంలోని నాలుగవ భాగంలో ఉంది.

ఈ భాగంలో ఆదేశిక సూత్రాలు ఉన్నాయి. ఇందులోని 37వ అధికరణలో విశదీకరణ ఉంది. ఈ భాగంలోని అధికరణలు న్యాయస్థానాల ద్వారా విధింపబడేవి కావని పేర్కొన్నారు. ఈ భాగంలోని అధికరణలన్నీ ప్రభుత్వానికి, రాజ్యానికి సంబంధించినవి. కాబట్టి సుప్రీంకోర్టు న్యాయమూర్తులు మాటి మాటికీ 44వ అధికరణ ఆధారంగా యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ సమస్యను ప్రస్తావించడం తమకు సంబంధంలేని వ్యవహారంలో జోక్యం చేసుకోవడమే అవుతుంది. అందుకే జనతాదళ్ ఈ తీర్పుపై వ్యాఖ్యానిస్తూ (ది పయనిర్ 15 మే 1995) న్యాయస్థానాలు తమ హద్దులు దాటి పార్లమెంటులో ప్రవేశించడంగా పేర్కొంది.

ఈ నేపథ్యంలో ది హిందూస్టాన్ టైమ్స్ (12 మే 1995) ఈ తీర్పును విశ్లేషిస్తూ భారతదేశ సుప్రీం కోర్టు ఇటీవలి కాలంలో దేవదూతలు సయితం వెనుకాడే ప్రాంతాలలోకి చొచ్చుకు పోవాలన్న ధోరణిని విపరీతంగా కనబరుస్తోంది. అని సంపాదకీయాన్ని ప్రారంభించింది.

స్వయాన సంవిధానం ప్రకారం యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్కు శాసన రూపం ఇవ్వడమన్నది పూర్తిగా ప్రభుత్వానికి సంబంధించిన వ్యవహారం. ఇక ప్రభుత్వ ధోరణిని చూస్తే- 1956లో అప్పటి ప్రధాని పండిట్ జవహర్లాల్ నెహ్రూ స్పష్టంగా ఇలా అన్నారు:

“దీన్ని అమలు పరచే సముచిత సమయం భారతదేశంలో ఉందని నేను ప్రస్తుతం భావించడం లేదు.”

ఇవే మాటలు ఆ తరువాత ఇందిరాగాంధీ కూడా అన్నారు. మాజీ ప్రధాని పి.వి. నరసింహారావు కూడా ఈ మాటలే అన్నారు. (టైమ్స్ ఆఫ్ ఇండియా, న్యూఢిల్లీ 28 జూలై 1995 పేజీ 7).

యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్కు ఆచరణా రూపం ఇవ్వగలిగిన వాళ్ళు తగిన సమయం కాదని భావిస్తుండగా, దానితో ఎలాంటి సంబంధమూ లేనివాళ్ళు దాని గురించి ఉద్రేక పూరిత ప్రసంగాలు చేస్తున్నారు. ఇంత

కన్నా విచిత్రం ఏముంటుంది? ఈ ప్రసంగాలు, ప్రకటనలు అన్నీ కేవలం కాలానుగుణంగా వీచేగాలులే తప్ప మరేం కాదు.

మత స్వేచ్ఛ కాదనలేని హక్కు

సంవిధానంలోని 44వ అధికరణను ఉటంకిస్తూ యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ కావాలని వాదించే వాళ్ళు బహుశా సంవిధానంలోని 25వ అధికరణలో 44వ అధికరణకు నిరాకరణ కూడా ఉందన్న విషయాన్ని గమనించడం లేదు. భారత సంవిధానంలోని 25వ అధికరణ దేశ పౌరులందరికీ మనస్సాక్షిని అవలంబించే స్వేచ్ఛ, మతావలంబన స్వేచ్ఛ, మతప్రచార స్వేచ్ఛలను ఇస్తుంది. ఈ అధికరణ ప్రకారం పౌరులందరూ మనస్సాక్షిని అవలంబించే సమాన స్వేచ్ఛ కలిగి ఉన్నారు.

మతాన్ని ఎన్నుకోవడం అన్నది వ్యక్తి లేదా వర్గపు ఇష్టం మీద ఆధారపడి ఉంది. అందువల్ల 25వ అధికరణకు వివరణలో (Explanation) “సిక్కుల మత స్వేచ్ఛలో వాళ్ళు తమ మత విశ్వాసాల ప్రకారం కృపాణం (కత్తి) వెంట ఉంచుకోవడం కూడా ఉంది. సంవిధానంలో సాంస్కృతిక హక్కుల పేరిట ఇలా పేర్కొనబడింది. “భారత దేశ పౌరులలోని యే వర్గమైనా తనదైన ప్రత్యేక సంస్కృతి, భాషలను సంస్కరించుకునే హక్కు వారికి ఉంది.” (అధికరణ 29) అంతేకాదు, సంవిధానంలోని మత స్వేచ్ఛ అధికరణ, పౌరులకు మౌలిక హక్కుల (Fundamental Rights) విభాగంలో ఉంది. కాగా 44వ అధికరణ సంవిధానంలోని ఆదేశిక సూత్రాలలోనిది. స్వయాన సంవిధానంలోని 37వ అధికరణ ప్రకారం ఆదేశిక సూత్రాలు మౌలిక హక్కులకు లోబడి ఉండాలి అంతేగాని స్వతంత్రంగా ఉండరాదు.

వాస్తవాలు ఇలా ఉంటే సంవిధానంలోని 44వ అధికరణను ఉటంకిస్తూ, యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ను శాసనం ద్వారా దేశంలో అమలు చేయాలని ప్రభుత్వాన్ని డిమాండ్ చేయడం సంవిధాన స్ఫూర్తికి విరుద్ధం. స్వయంగా సంవిధానం ప్రకారం ఇలాంటి శాసన చర్యను మతంతో జోక్యం చేసుకోకుండా

భాషించే వర్గం ఉన్నంత కాలం అలాంటి శాసనాన్ని చేయడం అసాధ్యం. ఒకవేళ పార్లమెంటు ఇలాంటి శాసనాన్ని చేసినా, దేశంలోని యే మత వర్గమైనా ఆ శాసనాన్ని సుప్రీం కోర్టులో సవాలు చేస్తే, సంవిధానాన్ని సమీక్షించవలసిన సుప్రీం కోర్టు నిస్సందేహంగా ఆ శాసనాన్ని నిర్వీర్యం చేస్తుంది.

సంవిధానంలోని మత స్వేచ్ఛ గురించిన అధికరణ సాదాసీదా అధికరణ కాదు. అది మానవ హక్కుల విశ్వజనీన ప్రకటనకు అనుగుణంగా ఉన్న అధికరణ. ఈ ప్రకటనను ఐక్యరాజ్య సమితి 1948లో జారీ చేసింది. ఐక్యరాజ్య సమితిలో భారత దేశం కూడా సభ్య దేశం. ఈ ప్రకటనలోని 18వ అధికరణలో, ప్రతి వ్యక్తికి మత స్వేచ్ఛ ఉంటుందన్న హామీ ఇవ్వబడింది. ఇందులో మతాన్ని మార్చుకునే స్వేచ్ఛ తనకు నచ్చిన మతాన్ని పాటించే స్వేచ్ఛా కూడా ఉన్నాయి.

ఈ అంతర్జాతీయ ప్రకటనపై భారత దేశం కూడా సంతకం చేసింది. కాబట్టి మత స్వేచ్ఛ అన్నది ప్రతి భారత పౌరునికి ఉన్నది. ఎలాంటి పరిస్థితిలోనూ ఎవ్వరూ కాదనలేనటువంటి స్వేచ్ఛ ఇది.

మతం - పర్సనల్ లా

పైన పేర్కొన్న సుప్రీం కోర్టు ద్విసభ్య ధర్మాసనం ఇచ్చిన 31 పేజీల తీర్పులో (1995 మే) ఈ విధమైన శాసన చర్యకు అవకాశాన్ని కల్పించడానికి గానూ పెళ్ళి, విడాకులనేవి మతానికి సంబంధించినవి కావనీ, దేశ శాసనాలకు సంబంధించినవని పేర్కొంది. జస్టిస్ కులదీప్ సింగ్ తన తీర్పులో ఇలా రాశారు - నాగరిక నమాజులలో మతానికి వ్యక్తిగత చట్టానికి మధ్య ఎలాంటి సంబంధమూ లేదా భావన సంవిధానంలోని 44వ అధికరణలో ఉంది. సంవిధానంలోని 25వ అధికరణ మత స్వేచ్ఛను ఇస్తుంది. కాగా 44వ అధికరణ సామాజిక సంబంధాలను పర్సనల్ లా నుంచి వేరుపరుస్తుంది.

Article 44 is based on the concept that there is no necessary connection between religion and personal law in a civilian society. Article 25 guarantees religious freedom where as

Article 44 seeks to divest religion from social relations and personal law.

ఇది ముమ్మాటికి ఆధారంలేని వాదన. మత పండితలందరి సమైక్య అభిప్రాయం ప్రకారం మతం అన్నది మూడు అంశాలకు సంబంధించినది. అవి : విశ్వాసం, ఆరాధన, నైతిక ప్రమాణాలు(Ethical values). నైతిక ప్రమాణాలలో స్త్రీ పురుష లైంగిక సంబంధాల సక్రమ రూపం కూడా నిస్సందేహంగా ఉంది. నికాహ్ అన్నది ఈ విధమైన నైతిక సమస్యకు సంబంధించినదే. అందువల్ల నికాహ్ అన్నది కచ్చితంగా మత పరిధిలో ఉన్న అంశం.

మతం, వ్యక్తిగత చట్టాల మధ్య సంబంధం ఎంత స్పష్టంగా ఉందంటే చివరికి సుప్రీం కోర్టు డివిజనల్ బెంచ్ తీర్పులోనూ ఇది ప్రతి ఫలించింది. న్యాయమూర్తి ఆర్.ఎన్. సహాయ్ తన ప్రత్యేక తీర్పులో ఇలా రాశారు - పెళ్ళి వారసత్వం, విడాకులు, మత మార్పిడి, ఇవన్నీ స్వభావం రీత్యా మత విశ్వాసం లాంటివే. మతంలో ఆరాధన ఎలాంటిదో, అగ్ని ముందు ఏడు ప్రదక్షిణలు చేయడం, లేదా ఖాజీ సమక్షంలో అంగీకారం తెలుపడం అన్నవి కూడా అలాంటిదే.

Marriage, inheritance, divorce, conversion are as much religious in nature and content as any other belief or faith. Being round the fire seven rounds or giving consent before Qasi are as much matter of faith and conscience as the worship itself.

వాస్తవమేమంటే నికాహ్ (పెళ్ళి)ని మత విశ్వాసాల నుంచి ఎంత ప్రయత్నించినా వేరుపరచడం అసాధ్యం. పెళ్ళి, విడాకుల వ్యవహారాలు మత వ్యవహారాలు అయినట్లయితే సంవిధానంలోని 25వ అధికరణ ప్రకారం మత వర్గాలకు లభిస్తున్న హక్కును యే ప్రభుత్వము యే సంస్థ కబళించలేదు. మత వర్గం ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా, మత వ్యవహారంలో జోక్యం చేసుకునే విధంగా శాసనం చేయడం కుదరదు.

కామన్ కోడ్ - జాతీయ సమైక్యత

కామన్ సివిల్ కోడ్ వల్ల సాధించే లక్ష్యం ఏమిటి? కామన్ సివిల్ కోడ్ కేవలం కామన్ సివిల్ కోడ్ కోసమే అడుగుతున్నారని ఎవరూ అనలేరు. (Common code for sake of common Code) మరి ఈ కామన్ కోడ్ అసలు లక్ష్యం ఏమిటి? కామన్ సివిల్ కోడ్ కావాలని వాదించే వాళ్ళందరూ ముక్తకంఠంతో ఘోషిస్తున్న లక్ష్యం ఒక్కటే. అదేమంటే, కామన్ సివిల్ కోడ్ ద్వారా ప్రజలలో పరస్పర సాన్నిహిత్యం సాధ్యపడుతుంది. జాతీయ సమైక్యత సాధించడానికి సహాయపడుతుంది. కామన్ సివిల్ కోడ్ ప్రజలలో కామన్ ఫీలింగ్స్ సృష్టిస్తుంది. ఆ విధంగా గత యాభై ఏళ్ళుగా మనం అభిలషిస్తున్న దృఢమైన ఇండియన్ నేషన్ రూపుదిద్దుకొంటుంది.

కాని, ఈ వాదన అంతా కవితాత్మకంగా కనబడుతుంది. వాస్తవాలు తక్కువ. కామన్ సివిల్ కోడ్ కు కామన్ ఫీలింగ్స్ కు మధ్య 'కామన్' తప్ప మరేది కామన్ గా లేదు. అయినా కామన్ కోడ్ ద్వారా కామన్ ఫీలింగ్స్ వెల్లివిరుస్తాయని ఊహించారు. నిజానికి ఈ రెంటి మధ్య ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు. వాస్తవాలను పరిశీలిస్తే ఈ వాదన పూర్తి ఆధారరహితంగా కనబడుతుంది.

జస్టిస్ కులదీప్ సింగ్ తన తీర్పులో ఇలా రాశారు - భారత ప్రభుత్వం హిందువుల సాంప్రదాయిక చట్టానికి స్మృతి రూపం ఇచ్చే ప్రయత్నాలు చేసింది. హిందూ మ్యారేజి యాక్ట్ 1955, హిందూ సక్సెషన్ యాక్ట్ 1956, హిందూ మైనారిటీ అండ్ గార్డియన్ షిప్ యాక్ట్ 1956, హిందూ యుడాక్షన్ అండ్ మెయిన్ టెనెన్స్ యాక్ట్ 1956లను రూపొందించడం జరిగింది. విభిన్న ఆలోచనా ధోరణులలో, వివిధ మత గ్రంథాలలో పేర్కొనబడి ఉన్న హిందూ సాంప్రదాయక చట్టం స్థానాన్ని ఈ చట్టాలు ఆక్రమించుకొన్నాయి. ఈ ఆధునిక చట్టాలు పాత వాటన్నింటికీ ఒక యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ స్థాయికి చేర్చాయి. దేశ ప్రజలలో 80 శాతం కన్నా ఎక్కువ మంది ఒకే సివిల్ కోడ్ క్రింద ఉన్నప్పుడు, పూర్తి దేశంలో కామన్ సివిల్ కోడ్ విధింపుకు ఆలస్యం చేయడానికి తగిన కారణమేదీ లేదు. (పేజీ 2) అంతేకాదు ఆయన ఇంకా ఇలా రాశారు.

సంవిధానంలోని 44వ అధికరణ క్రింద ఇవ్వబడిన ఆదేశాల అమలుకు ఇంకా ఎంత సమయం భారత ప్రభుత్వానికి కావాలి? హిందువుల సాంప్రదాయక చట్టం, హిందువుల పర్సనల్ లా - ఇందులో వారసత్వం, దత్తత, పెళ్ళి తదితర వ్యవహారాలు ఉన్నాయి. ఇది ఎప్పుడో అంటే 1955-56లో శాసనరూపం దాల్చింది. ఇక ఇప్పుడు దేశంలో యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ విధింపును ఆలస్యం చేయదగని కారణమేది లేదు. పెళ్ళి, దత్తత, తదితర వ్యవహారాలకు సంబంధించిన హిందూ పర్సనల్ లా కూడా క్రైస్తవ, ముస్లిం పర్సనల్ లాల మాదిరిగానే అతి పవిత్రమైనదిగా భావింపబడేది. కాని, హిందువులు, వారి సహచరులయిన సిక్కులు, బౌద్ధులు, జైనులు జాతీయ సమైక్యత, సమగ్రతల కోసం తమ మనోభావాలను అణచివేశారు. భారత సంవిధానం, దేశమంతటా ఒక కామన్ సివిల్ కోడ్ విధించాలని తాకీదు చేస్తున్నప్పటికీ కొన్ని వర్గాలు ఇప్పటికీ ఇలా చేయలేదు. (పేజీ 21-22)

పైన పేర్కొన్న జస్టిస్ కులదీప్సింగ్ తీర్పులోని ఈ పంక్తులను పరిశీలిస్తే, ఆయన దృష్టిలో దేశంలోని 80 శాతానికి పైబడి ప్రజలు ఒక సివిల్ కోడ్ పరిధిలోకి తేబడ్డారు. ఆ సివిల్ కోడ్ను పూర్తి ప్రజలందరికీ వర్తింపజేసి యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్గా మార్చాలని న్యాయమూర్తి కోరుతున్నారని స్పష్టమవుతోంది. 80 శాతానికి పైబడి ప్రజలు అభిలషణీయ చట్టం పరిధిలోనే ఉన్నప్పుడు మరి ఆ చట్టం సాధిస్తుందని గొప్పగా చెప్పబడుతున్న ఫలితాలెక్కడ?

నేడు కూడా జాతీయ సమైక్యతకు నష్టం కలిగించే చర్యలు అన్ని స్థాయిల్లోనూ జరుగుతున్నాయి. ప్రజలలో నేషనల్ కారెక్టర్ అన్నది లేదు. అసెంబ్లీ, పార్లమెంటు సమావేశాలలో హంగామాలు, గలాభాలు జరగడం, కార్యక్రమాలు స్తంభించడం మామూలయ్యింది. గ్రామాలలో, పంచాయితీలలో మునుపటికన్నా ఎక్కువగా ఘర్షణలు కలహాలు సంభవిస్తున్నాయి. న్యాయస్థానాలలో తగాదాల కేసులు గుట్టలుగా పడివున్నాయి. విభిన్న వర్గాల మధ్య కన్నా ఎక్కువగా ఒక వర్గంలోని విభిన్న సమూహాల మధ్య ఘర్షణలు జరుగుతున్నాయి. అనేక రాష్ట్రాలలో ప్రాంతీయ జగడాలు మామూలయ్యాయి. అనేక రాష్ట్రాలలో వేర్పాటు

ఉద్యమాలు నడుస్తున్నాయి. రాజకీయ పార్టీల సివిల్ చట్టం ఒక్కటే. కానీ ఈ పార్టీల మధ్య భారీస్థాయిలో సాగుతున్న పోరాటాలు దేశ వ్యవస్థనే కుదుపు తున్నాయి.

స్వయాన పైన పేర్కొన్న సుప్రీం కోర్టు న్యాయమూర్తుల తీర్పు ప్రకారం, అసలు సమస్య కామన్ సివిల్ కోడ్ విధింపునకు సంబంధించినది కాదు. నిజానికి కామన్ సివిల్ కోడ్ ఉన్నా ఫలితాలు కానరాకపోవడం గురించి సమస్య ఇది. ఈ నేపథ్యంలో మనం మరో కొత్త మార్గాన్ని అన్వేషించాలే తప్ప విఫలమయిన మార్గానే ముందుకు సాగాలని పట్టుబట్టి మరింత సమయాన్ని వ్యర్థం చేయడం ఉచితం కాదు.

బ్రిటిషు వాళ్ళు చేసిన విభజనలు

నేడు పెద్ద యెత్తున చర్చ జరుగుతున్న కామన్ ఫీలింగ్ అన్నది గతంలో శతాబ్దాలుగా మన దేశంలో సర్వసాధారణంగా ఉండేది. దేశంలోని విభిన్న వర్గాలు కలసి మెలసి, ప్రేమాభిమానాల వాతారణంలో జీవించే వారు. వాస్తవవానికి ఆ కాలంలో కామన్ సివిల్ కోడ్ లాంటిది యేదీ దేశంలో లేదు. ప్రతి వర్గానికి దానిదైన ప్రత్యేక గుర్తింపు ఉండేది. ప్రతి వర్గం పెళ్ళి తదితర వ్యవహారాలను తన మత ఆచారాల ప్రకారం జరిపేది. అయినప్పటికీ జాతీయ సమైక్యత ఆ కాలంలో పూర్తిగా కానవచ్చేది.

భారత సమాజంలోని ఈ సమతుల్యాన్ని దెబ్బతీసిన కారణం కామన్ సివిల్ కోడ్లేకపోవడం కాదు. అది బ్రిటిషు వారు అనుసరించిన కుయుక్తి. లెఫ్టినెంట్ జనరల్ కోక్ ప్రతిపాదించిన 'విభజించు పాలించు' సిద్ధాంతం వల్ల భారత సమాజంలో సమతుల్యత దెబ్బతిన్నది.

Divide and rule అంటూ జనరల్ కోక్ ప్రతిపాదించిన సూత్రం ఈ అవాంఛనీయ స్థితికి కారణం. నిజానికి ఇది 1862-63లలో భారత దేశానికి వైస్రాయిగా ఉన్న జేమ్స్ బ్రూస్ ఎల్గిన్ కాలంలోనే ప్రారంభమయ్యింది. బ్రిటిష్

ప్రభుత్వానికి సెక్రటరీ ఆఫ్ స్టేట్ గా ఉన్న 'ఉడ్' లండన్ నుంచి భారత దేశంలో ఉన్న వైస్రాయికి ఉత్తరం రాస్తూ -

We have maintained our power in India by playing one part against the other and we must continue to do so. Do all you can, therefore to prevent all having a common feeling.

“భారత దేశంలో ఒక వర్గాన్ని మరొక వర్గంతో తలపడేలా చేసి మనం అధికారాన్ని కాపాడుకొంటూ వచ్చాము. మనం ఇలానే చేస్తూ ఉండడం అవసరం. అందువల్ల ప్రజలలో 'కామన్ ఫీలింగ్' ఏర్పడకుండా అడ్డుకోవడానికి చేయగలిగిన దంతా చేయండి. (ది హిందుస్తాన్ టైమ్స్ 3 మార్చి 1995)

బ్రిటీషు వారి ఈ విధానం వల్లనే భారత దేశంలోని జాతీయ సమైక్యతా భావనలు చెల్లాచెదరయ్యాయి. బ్రిటీషు వాళ్ళు భారత ప్రజల మధ్య విద్వేషం వ్యాపింపజేయడానికి దొరికిన ప్రతి అవకాశాన్ని వినియోగించుకొన్నారు. ప్రభుత్వ పరంగా అందుబాటులో ఉన్న వనరులన్నింటినీ ఉపయోగించి ప్రజల మధ్య పరస్పర వైషమ్యాలు, విద్వేషాల అంతర్యుద్ధ పరిస్థితి ఏర్పడేలా చేశారు. దురదృష్టవశాత్తు స్వాతంత్ర్యానంతరం కూడా ఈ అగ్గిఆరలేదు. దాని జ్వాలలు నేటికీ సమాజాన్ని దహిస్తూనే ఉన్నాయి. కామన్ ఫీలింగ్ లేకపోవడానికి అసలు కారణం ఇది. అంతేకాని యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ ఉండడం లేకపోవడంతో ఈ సమస్యకు ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు.

సమాన వ్యక్తి గత చట్టం సమానత్వాన్ని సాధించే మార్గం కాదు

సమానత్వం, సమైక్యతలకు, కామన్ సివిల్ కోడ్ కు ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు. ఒకే సివిల్ కోడ్ ను అనుసరించే వాళ్ళు పరస్పరం ఘర్షణలకు, కలహాలకు పాల్పడిన సంఘటనలు అనేకం. ఉదాహరణకు ప్రాచీన భారతంలో, కౌరవ పాండవ వంశాల మధ్య బంధుత్వం కూడా ఉంది. అందరి సివిల్ కోడ్ ఒక్కటే

అయినప్పటికీ ఇరు వర్గాల మధ్య భీకర యుద్ధం జరిగింది. ఆ కథే మహాభారతం. ఢిల్లీలో గద్దెను ఆక్రమించుకోవడానికి రానున్న ఎన్నికల్లో కిల్లర్ ఇన్ స్టింక్ట్ తో మహా భారతాన్ని ప్రారంభిస్తానని భారతీయ జనతా పార్టీ ప్రకటించింది. (టైమ్స్ ఆఫ్ ఇండియా 24 జులై 1995) ఈ కొత్త మహా భారతంలోని వైరి వర్గాల సివిల్ కోడ్ కూడా ఒక్కటే.

మొదటి ప్రపంచ యుద్ధం (1914-18)లో ఓ వైపున జర్మనీ, ఇటలీ తదితర దేశాలు ఉండగా, మరోవైపు బ్రిటన్, ఫ్రాన్స్ మొదలైన దేశాలు పోరాడాయి. ఇరు కూటముల మధ్య భీకర యుద్ధం జరిగింది. మరణించిన, తీవ్రంగా గాయపడిన వారి సంఖ్య 30 మిలియన్ల వరకు చేరుకుంది. ఈ యుద్ధంలో పోరాడిన రెండు కూటములు క్రైస్తవ మతాన్ని అవలంబించేవి. ఇరు కూటముల్లోని దేశాల్లో ఒకే విధమైన సివిల్ కోడ్ అమలులో ఉండేది. కాని, ఈ శాసన పరమైన సమానత్వం భయంకర యుద్ధాన్ని నివారించలేకపోయింది. అదే విధంగా రెండో ప్రపంచ యుద్ధం (1939-1945)లో ఓ ప్రక్క జర్మనీ, మరోవైపు బ్రిటన్ నాయకత్వాన్ని వహించాయి. ఈ ఇరు దేశాల సంస్కృతి, సివిల్ కోడ్ ఒక్కటే. అయినప్పటికీ ఇరుదేశాలు చరిత్రలోనే అత్యంత భయానక యుద్ధాన్ని నడిపాయి. ఇరుదేశాలు ఒకే సివిల్ కోడ్ను పాటిస్తున్నప్పటికీ ఈ యుద్ధం ఆగలేదు.

మాజీ భారత ప్రధాని ఇందిరాగాంధీని 1984లో కొందరు దారుణంగా హత మార్చారు. ఇక్కడ హత్యకు గురయిన ఇందిరాజీ పాటించే సివిల్ కోడ్నే హంతకులూ పాటించేవారని గమనించాలి. పంజాబ్ లో వేర్పాటువాద పోరులో ఇరువర్గాలు ఒకే సివిల్ కోడ్ను అనుసరిస్తున్నాయి. అనుదినం వార్తా పత్రికల్లో భార్యలపై భర్తల దౌర్జన్యాల గురించి వార్తలు చదువుతుంటాం. ఇక్కడ కూడా భార్యాభర్తలు ఒకే సివిల్ కోడ్ పాటించే వాళ్ళే మరి. న్యాయస్థానాలలో కోట్లాది మంది కన్యాదాతలు తీవ్ర ఆరోపణలతో కేసులు నడుపుతున్నారు. ఇందులో అత్యధిక శాతం కేసుల్లో ఇరు వర్గాల సివిల్ కోడ్ ఒక్కటే అయి ఉంటుంది.

వాస్తవమేమంటే, సమైక్యత, సహజీవనాలు సాధించడంలో కామన్ సివిల్ కోడ్ వల్ల ఒనగూడే లాభం ఏదీలేదని నేడు రుజువయ్యింది. ఇప్పుడు మళ్ళీ ఓ కొత్త శాసనాన్ని చేసి మళ్ళీ కొత్తగా కామన్ సివిల్ కోడ్లోని లాభాలు వెదకడానికి ప్రయోగాలు చేయడం అవసరం.

మేధావుల వైఖరి

సుప్రీంకోర్టు డివిజనల్ బెంచ్ తీర్పు (10 మే 1995) పత్రికల్లో ప్రచురితమైన వెంటనే దేశవాసుల ప్రతిస్పందనలు, ముఖ్యంగా మేధావుల స్పందన బహుళంగా వెలుగులోకి వచ్చింది. కొందరు ఈ తీర్పును ప్రశంసించారు. ఇది ప్రస్తుత సమస్యలన్నింటికీ దివ్యాషధంగా అభివర్ణించారు. మరి కొందరు ఈ అభిప్రాయాలతో ఏకీభవించలేదు. విభిన్న కారణాల వల్ల కామన్ సివిల్ కోడ్ను వ్యతిరేకించారు. ఇలా వ్యతిరేకించిన వారిలో చెప్పుకోదగ్గ వారి పేర్లు వారి వ్యాసాలు క్రింద ఇస్తున్నాము.

1. Partha S. Ghosh - Politics of Uniform Civil Code.
The Hindustan times ` New Delhi, May 22, 1998
2. Kuldeep Nayer - Living with religion
The Statesman, New Delhi, May 31, 1995
3. H.M. Seervai - Uniform Civil Code Judiciary over steps its
brief
The Times of India - New Delhi, July 5, 1995
4. Balraj Puri - Personal Laws - Uniformity not essential.
Indian Express New Delhi, July 6, 1995
5. K. C. Markandam : Civil Code, The Constitutional
Perspectives
The Hindustan Times, New Delhi June 19, 1995

వీరి వాదనలకు నమూనాగా శ్రీ బలరాజ్ పూరి వ్యాసంలోని కొన్ని భాగాలను ఇంగ్లీషు నుంచి అనువదించి ఇస్తున్నాము. ఆయన కామన్ సివిల్ కోడ్ అన్న భావనను పూర్తిగా నిరాకరించారు. ఆయన ఇలా రాశారు.

“సమానత్వం సంస్కరణల మధ్య మౌలికంగా ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు. న్యాయమూర్తులు వాదించినట్లు జాతీయ సమైక్యత, సమగ్రతలకు కామన్ సివిల్ కోడ్ అవసరమేమీ కాదు. రాజ్యాలు వేరు వేరు చట్టాలు చేసుకోడానికి, ఒకే విధంగా వ్యవహరించనవసరంలేని వ్యవహారాల గురించి భారత సంవిధానంలోని రాజ్య జాబితాలో 66 ఎంట్రీలు ఉమ్మడి జాబితాలో 47 ఎంట్రీలు ఉన్నాయి. రాష్ట్రాల భౌగోళిక, సాంస్కృతిక వైవిధ్యం ప్రకారం రూపొంది అసమాన చట్టాల వల్ల దేశ సమైక్యత కు ఎలాంటి ప్రమాదమూ లేనప్పుడు. భౌగోళికంగా విభిన్నతను కలిగి ఉన్న మతాలు వర్గాల మధ్య శాసనాల సమానత్వం లేకపోతే వచ్చే ప్రమాదం ఏముంది? యే వర్గం కూడా మతం ప్రాతిపదికన తన కోసం ప్రత్యేక గుర్తింపును కోరలేదని చెబుతున్నారు. మరి మనం భాష ప్రాతిపదికన ప్రత్యేక గుర్తింపును అంగీకరించలేదా? భాష ప్రాతిపదికన దేశాన్ని పునర్వ్యవస్థీకరించుకోలేదా? అలాగే మండల్ సిఫారసుల ప్రాతిపదికన కుల ప్రాతిపదికన ప్రత్యేక రాజకీయ గుర్తింపునీయలేదా? అలాంటప్పుడు గౌరవ న్యాయమూర్తులు మత వర్గానికి ప్రత్యేక గుర్తింపునీయడానికి ఎందుకు నిరాకరిస్తున్నారు? ఇది లాజిక్ కు విరుద్ధంగా ఉంది. సామాజికంగా, రాజకీయంగా ఆమోదించబడిన వాస్తవాలకు భిన్నంగా ఉంది. ఈ ప్రత్యేక గుర్తింపు కేవలం ఒక న్యాయమూర్తి ప్రకటన వల్ల మాయమైపోతుందా? (Indian Express 6 July 1995)

There is absolutely no logical connection between uniformity and reform. The case against the former is as unassailable, as it is for the later. Nor is uniform law imperative, as the judges argue, for the promotion of national unity and solidarity. There are a number of 66 entries in the state list and 47 in the concurrent list of the constitution on which states are

empowered to make laws without any obligation to conform to uniformity. If diversity of laws, based on geographical, and cultural diversities of the states has not threatened the unity of the country, would it be threatened only if the diversities are of non territorial form as are religious communities.

Justice Kuldip singh has proclaimed that no community could claim to remian a seperate entity on the basis of religion. Have we not conceded seperate entities based on languages and reorganised the country on a linguistic basis. Have not cast based identities been recognised in the Mandal Principle and all identities cultural, tribal, caste, and religious acquired political legitimacy? Why does the honourbale judge singled out the claim of a religous community for a distinct identity? It defies logic and socially and politically the accepted reality. Can this identity disapper by a mere pronouncement of a Judge?

గురుగోల్వాల్కర్ భావాలు

ఆరెస్సెస్ మాజీ సర్సంచాలక్ గురు గోల్వాల్కర్ 20 ఆగష్టు 1927న ఢిల్లీలో దీన్ దయాల్ రిసెర్చి ఇనిస్టిట్యూట్ ను ప్రారంభించారు. ఆ సందర్భంగా మాట్లాడుతూ జాతీయ సమైక్యతకు కామన్ సివిల్ కోడ్ అవసరం లేదని ఆయన అన్నారు. ఆయన చేసిన ఆ ప్రసంగం మదర్ లాండ్ (21 ఆగష్టు 1927)లో ప్రచురితమయ్యింది. ఆ తరువాత ఆర్గనైజర్ వారపత్రికలో (22 ఆగష్టు 1927) ఈ విషయంపై ఆయన ఇంటర్వ్యూ ప్రచురితమయ్యింది. గురుగోల్వాల్కర్ చెప్పిన మాటలు సంక్షిప్తంగా ఇవి:

“జాతీయ సమైక్యత అనే స్పృహను పెంపొందించడానికి కామన్ సివిల్ కోడ్ అవసరమని నేను భావించడం లేదు. ఇలాంటి శాసనపరమైన సమానత్వానికి

జాతీయ సమైక్యతతో ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు. భారత దేశం ఎల్లప్పుడూ వైవిధ్య భరిత దేశంగానే ఉంది. అయినప్పటికీ దీర్ఘకాలంగా మనం ఒక బలవత్తర మైన, సమైక్యజాతిగా నిలబడి ఉన్నాము. జాతీయ సమైక్యత కోసం మనకు సామరస్యం అవసరం. అంతేకాని సమానత్వం కాదు. నా అభిప్రాయం ప్రకారం మరీ విపరీత సమానత్వాన్ని మానవ ప్రవృత్తి ఇష్టపడదు. మనం దీర్ఘకాలిక జీవిత అనుభవాలను కలిగిఉన్నాం. మన అనుభవం ఏమంటే వైవిధ్యం, సమైక్యత రెండు కలసి ఉండగలవు. భారత సంవిధానంలో కామన్ సివిల్ కోడ్ను అభిలషించే ఒక అధికరణ ఉందన్నమాట నిజమే. అయితే రాజ్యాంగంలో ఉన్నంత మాత్రాన యేదీ వాంఛనీయంగా మారిపోదు కదా. ఏదిఏమైనా మన రాజ్యాంగం కొన్ని విదేశీ రాజ్యాంగాల సంగ్రహణం. దాన్ని భారత సమాజ అనుభవాల ప్రకారం రూపొందించలేదు.

ముస్లింలు కామన్ సివిల్ కోడ్ను వ్యతిరేకిస్తున్నారని అంటున్నారు. ఎందుకంటే వాళ్లు తమ ప్రత్యేక గుర్తింపును కాపాడుకోవాలనుకొంటున్నారు. తనదైన ప్రత్యేక గుర్తింపు కోరుకునే వర్గంతో నాకు ఎలాంటి వైరమూ లేదు. ఈ ప్రత్యేక గుర్తింపు గురించిన వాంఛ దేశ ప్రేమను దెబ్బతీయనంత వరకు వారితో నాకెలాంటి జగడం లేదు. అసలు సమస్య ఏమంటే, హిందువులకు ముస్లిములకు మధ్య సౌభ్రాతృత్వ భావన నెలకొల్పడం. నా అభిప్రాయం ప్రకారం ముస్లిములకు వారి జీవన విధానాన్ని అవలంబించే పూర్తి హక్కు ఉంది. అయితే వాళ్ళు దేశాన్ని, దేశ సంస్కృతిని ప్రేమించాలి. హిందువుల కోసం కూడా ఒక సివిల్ చట్టం రూపొందించడం అవసరం. వేలాది సంవత్సరాలుగా హిందువులలో విభిన్నతలు ఉన్నప్పటికీ కలసి మెలసి జీవించలేదా!

నా మాటలు మరీ తాత్వికమైనవిగా అనిపించవచ్చు. కాని, యూనిఫార్మిటీ అన్నది జాతుల వినాశకారణం. మనిషి స్వభావం దీన్ని అభిలషించదు. ప్రతి ఒక్క జీవన విధానాన్ని రక్షించాలి. అయితే ఈ వైవిధ్యాలన్నీ జాతీయ సమైక్యతకు తోడ్పడాలి.

ప్రకృతి

జేక్ దహేల్వి (1754-1789) ఉర్దూ భాషలో ప్రముఖ కవి. ఆయన రాసిన ఒక కవిత-

రంగురంగుల పూలే తోటకు అందం

ఈ ప్రపంచంలో వైవిధ్యమే నయనానందం.

ఇది ప్రకృతి శాసనం. మీరు ఏదైనా పూదోటలో నిలబడి పరిశీలిస్తే అక్కడి మొక్కలు, చెట్లు వైవిధ్యంగా, విభిన్నంగా కానవస్తాయి. ప్రతి మొక్క పూలు విభిన్న వర్ణాలలో శోభిస్తుంటాయి. పూదోట వైవిధ్యానికి ఉదాహరణగా కనబడుతుంది. చివరకు పక్షులు కూడా విభిన్న శబ్దాలను వెలువరిస్తూ పాటలు పాడుతుంటాయి. కోయిల కుహుకుహు రావాలు, బుల్బుల్ కిలకిలలు తోటలో ప్రతిధ్వనిస్తాయి. ఒక పక్షి ఒక విధమైన శబ్దం వెలువరిస్తే మరో పక్షి మరో విధంగా శబ్దం చేసి వింత సంగీతాన్ని సృష్టిస్తుంది.

ఈ వైవిధ్యం విశ్వంలో అన్నింటా కానవస్తుంది. అదే విధంగా మనుష్యుల్లో కూడా వైవిధ్యం ఉంటుంది. జీవశాస్త్ర, మనో విజ్ఞాన శాస్త్ర అధ్యయనాల ద్వారా ప్రతి మనిషి మరో మనిషిని అన్ని విధాల విభిన్నంగా ఉంటాడని తెలిసింది. వేలి ముద్రలు మాత్రమే కాదు, జీవ కణాలు కూడా ఒక మనిషికి మరో మనిషికి వేరువేరుగా ఉంటాయి. ఒక మనిషి కళ్ళు మరో మనిషికి కళ్ళను పోలి ఉండవు. ఈ వైవిధ్యం కేవలం బాహ్య సౌందర్యానికే పరిమితం కాదు. ఈ వైవిధ్యం వెనుక ఒక వివేచన కనిపిస్తుంది. వాస్తవానికి ఈ వైవిధ్యం, విభిన్నతల పైనే మానవ అభివృద్ధి ఆధారపడి ఉంది. కొత్త కొత్త ఆవిష్కరణలు ముందుకు వస్తున్నాయి. ఈ వైవిధ్యం వల్లనే కొత్త కొత్త ఆలోచనలు పుడుతున్నాయి. ఇవి ఆలోచనా వికాసానికి తోడ్పడుతున్నాయి. ఈ వైవిధ్యం వల్లనే పరస్పర పోటీ ఏర్పడుతుంది. ఈ పోటీ మనిషి మేధో వికాసానికి ఎంతైనా తోడ్పడుతుంది. ఏదైనా సమావేశంలో సభ్యులందరి ఆలోచన ఒకే విధంగా ఉన్నట్లయితే ఆ సమావేశంలో కొత్త భావాలు

రూపుదిద్దుకొనే అవకాశంలేదు. ఏదైనా పరిశ్రమలో పనిచేసే ఇంజనీర్లు అందరూ ఒకే మూసలో తయారైన వారిలా ఉంటే వాళ్ళు కొత్త సాంకేతిక మార్పులను చేపట్టలేరు. సమాజంలోని రచయితలంతా ఒకేలాంటి వాళ్ళయితే నూతన రచనలకు ఆస్కారమే ఉండదు. దేశంలోని రాజకీయ వాదులందరూ ఒకే మూసలో రూపొందిన వాళ్ళయితే వాళ్ళు చెప్పుకోదగ్గ రాజకీయ ఫలితాలు సాధించలేరు.

వైవిధ్యం, విభిన్నత సర్వసాధారణ ప్రకృతి శాసనం. జీవితంలోని ప్రతి రంగంలోనూ ఈ శాసనం ఆచరణలో కనబడుతుంది. చివరకు ఎవరైనా బల గర్వంతో ఈ వ్యవస్థను మార్చి కొత్తది నిలబెట్టినా, ప్రకృతి సహజ స్వభావం సహించదు. కొత్త వ్యవస్థను కూలదోసి మళ్ళీ వైవిధ్యభరితమైన పాత వ్యవస్థనే పునరుద్ధరిస్తుంది.

ఆచరణార్థం కాదు

వాస్తవమేమంటే, కామన్ సివిల్ కోడ్ అన్నది ఆచరణార్థతలేని కల మాత్రమే. దీన్ని రుజువు చేయగల కారణం స్వయానా సంవిధానంలో కనబడు తుంది. దీనికి ఉదాహరణ సంవిధానంలోని అధికరణ 44, అధికరణ 371ల తులనాత్మక అధ్యయనం ద్వారా ముందుకు వస్తుంది.

ఇంతకు ముందు పేర్కొన్నట్లు, రాజ్యాంగంలోని 44వ అధికరణలో దేశ ప్రజలందరికీ ఒకే యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ రూపొందించాలని ఉంది. కాగా, సంవిధానంలో సంస్కరించబడిన 371వ అధికరణ ప్రకారం నాగాలాండ్ లోని నాగాల మధ్య ఉన్న ధార్మిక, సామాజిక ఆచారాలు, వారి వద్ద ఉన్న వివిధ సాంప్రదాయిక చట్టాల గురించి పార్లమెంటు ఎలాంటి శాసనమూ చేయరాదు. నాగాలాండ్ రాష్ట్రంలో సాంప్రదాయిక చట్టాలు రాజ్యాంగబద్ధంగా అమలులో ఉంటాయి. నాగాలాండ్ శాసన సభ స్వయానా ఈ చట్టాలలో మార్పుల గురించి నిర్ణయిస్తే తప్ప.

No act of parliament in respect of (Naga customary law) shall apply to State of Nagaland unless the legislature Assembly of Nagaland by a resolution so decides (371-A)

“సంవిధానమునందేమియున్నప్పటికీనీ, (నాగాల మత సమాజ ఆచారాలకు సంబంధించి) పార్లమెంటు చేసిన చట్టాలు ఏవియు అది నాగాలాండ్ రాజ్యమునకు వర్తింపవలెనని ఒక తీర్మానము ద్వారా నాగాలాండ్ శాసన సభ నిర్ణయిస్తే తప్ప ఈ రాజ్యమునకు వర్తింపరాదు”

ఈ రెండు అధికరణల మధ్య వైరుధ్యం కనడుతూనే ఉంది. ఈ వైరుధ్యానికి కారణమేమంటే, మన రాజ్యాంగ కర్తలు స్వయంగా ఒక సమగ్ర రాజ్యాంగాన్ని రూపొందించడానికి గాను కేవలం ఊహల ఆధారంగా అందులో అనేక విషయాలను ఒక్కచోట చేర్చారు. అందులో వాస్తవానికి ఎన్నడూ ఒకటి చేయదగని అంశాలు కూడా ఉన్నాయి. బహుశా ఈ కారణం వల్లనే రాజ్యాంగ రచనా సంఘం సభ్యులలో ఒకరైనా సర్ అల్లాడి కృష్ణస్వామి అయ్యర్ రాజ్యాంగ రచనా సంఘంలో ప్రసంగిస్తూ “భవిష్యత్తులో చట్ట నిర్మాణ సంస్థలు బహుశా యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ విధించే ప్రయత్నం చేయవచ్చు లేక అలాంటి ప్రయత్న మేదీ చేయకపోనూ వచ్చు” అన్నారు.

The Future legislatures may attempt a uniform civil code or they may not (Sir Alladi Krishna Swamy Ayyar)

శాసనం అంటే మహోన్నతమైనదేమీ కాదు. మానవులకు సంబంధించిన అనేక ఇతర అంశాలలాగే, మానవ శాసనాలకు కూడా పరిమితులున్నాయి. ఒక పరిమితి తరువాత మానవ సమాజాలపై వాటి పట్టు సడలి పోతుంది.

1975లో అలహాబాద్ హైకోర్టు ఒక తీర్పు ఇచ్చింది. ఆ తీర్పులో ఇందిరా గాంధీ ఎన్నికను రద్దు చేయడమే కాక, ఆరేళ్ళపాటు ఇందిరాగాంధీ ఎన్నికలలో పాల్గొనరాదని బహిష్కరించింది. కాని ఏమయ్యింది? ఇందిరాగాంధీ ఎమర్జెన్సీ ప్రకటించి ప్రభుత్వాన్ని పూర్తిగా చెప్పు చేతల్లోకి తెచ్చుకొన్నారు.

1986లో ఉత్తర ప్రదేశ్ లోని ఒక న్యాయస్థానం తన తీర్పు ద్వారా బాబర్ మస్జిద్ తాళాలను తెరిపించింది. ఎందుకంటే, హిందువులకు అందులో పూజ చేసుకునే వీలు కల్పించడానికి. పైకి ఈ తీర్పు, హిందూ ముస్లిముల మధ్య సామరస్యాన్ని సాధించడానికి ఉద్దేశించినదిలా కనబడుతుంది. కాని తరువాత జరిగిందేమిటి? హిందూ ముస్లింల మధ్య సంబంధాలు పూర్తిగా పతనమయ్యాయి. భారత దేశం రాజకీయంగా ఆర్థికంగా నాశనమయ్యే స్థితికి చేరింది.

1985లో షాబాను కేసులో సుప్రీం కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు, పైకి మహిళలకు న్యాయం చేకూర్చేదిలా కనబడింది. కాని తరువాత ఏం జరిగింది? రాజీవ్ ప్రభుత్వం ఒక చట్టాన్ని చేసింది. మరోవైపు భారతీయ జనతా పార్టీ ఈ వ్యవహారాన్ని రాజకీయ ప్రయోజనాల కోసం నిస్సంకోచంగా వాడుకుంది. చివరకు పార్లమెంటులో బి.జె.పి. సభ్యుల సంఖ్య రెండు నుంచి 119కి పెరిగిపోయింది. అనేక రాష్ట్రాల్లో బి.జె.పి. ప్రభుత్వాలు ఏర్పడ్డాయి.

శాసనాల పరిమితులను రుజువుచేసే మరో ఉదాహరణ హిందూ కోడ్ బిల్లు 1956 ప్రకారం హిందూ పురుషులకు ఒకే పెళ్ళి చేసుకొనే అనుమతి ఉంది. కాని 1961 జనాభా లెక్కల ప్రకారం బహుభార్యత్వం హిందువులలోనే - ముస్లిములకన్నా ఎక్కువగా ఉంది.

According to the Indian Census report of 1961 the percentage of Hindus having more than one wife was more than that of the Muslims.

బ్రిటిష్ వాళ్ళు భారత దేశంలో తమ రెండు వందల ఏళ్ళ పరిపాలనా కాలంలో అయిదు వందల చట్టాలు చేశారు. మన రాజకీయ నాయకులకు 1947లో పాలనా పగ్గాలు లభించాయి. స్వాతంత్ర్యానంతరం ఈ 45 ఏళ్ళ కాలంలో అయిదు వేలకు పైబడి శాసనాలు చేయబడ్డాయి. కాగా సంస్కరణకు ఉద్దేశించిన చట్టాలు ప్రతికూల ప్రభావం చూపేవిగా తేలాయి. ఆ పిదప దేశంలో కలహాలు పెచ్చరిల్లాయి. అవినీతి విజృంభించింది. న్యాయాన్ని పొందటం

అత్యంత కఠినమైన పనిగా పరిణమించింది. స్త్రీల పరిస్థితి మరింత దిగజారింది. ఈ పరిస్థితులు సమాజాన్ని సంస్కరించవలసిన అవసరాన్ని సూచిస్తున్నాయే తప్ప మరిన్ని కొత్త శాసనాల అవసరాన్ని కాదు.

మత మార్పిడి సమస్య

సుప్రీం కోర్టు డివిజనల్ బెంచి ముందున్న పిటిషన్ కు యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ తో ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు. ఈ పిటిషన్ ను నలుగురు హిందూ మహిళల తరపున, ఒక మహిళా సంస్థ 'కల్యాణి' దాఖలు చేసింది. ఈ సంస్థ అధ్యక్షురాలు శ్రీమతి సరళా మధల్ ప్రకారం ఆ నలుగురు హిందూ మహిళల సమస్య ఏమంటే, వారి భర్తలు ఇస్లామ్ స్వీకరించి రెండో పెళ్ళి చేసుకొన్నారు. పైగా మొదటి భార్యలకు విడాకులు ఇవ్వలేదు. వారి భర్తలు ఇస్లామ్ స్వీకరించింది కేవలం ఇస్లామీయ చట్టాల ఆసరాతో రెండో పెళ్ళి చేసుకునే ఉద్దేశంతో మాత్రమే. అందువల్ల వారి రెండో పెళ్ళిని రద్దుచేయవలసినదిగా ఆ మహిళలు కోరారు.

న్యాయస్థానం ఆ పిటిషన్ ను విచారణకు స్వీకరించి హిందూ భర్తలు చేసుకున్న రెండో పెళ్ళిని రద్దుచేసింది. వారిని మొదటి భార్యలను స్వీకరించాలని ఆదేశించింది. ఈ తీర్పును ఇచ్చిన జస్టిస్ కులదీప్ సింగ్ ఇలా రాశారు.

“మనం మన అసలు గమ్యాన్ని చేరుకోవడానికి వరకు, అంటే ప్రజలందరికీ యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ సాధించే వరకు, ఇక్కడ హిందూ భర్తలకు రెండో పెళ్ళి చేసుకోదలిచిన వారికి కావలసిన అవకాశం లభిస్తూ ఉంటుంది. మొదటి భార్య ఉన్నప్పటికీ, (రెండో పెళ్ళి చేసుకోదలచిన) హిందువు తాను ముస్లిమ్ అయ్యానని ప్రకటించి రెండో పెళ్ళి చేసుకొంటాడు.

హిందువులకు ఒకే భార్య ఉండాలన్న చట్టం ఉన్నందు వల్ల ముస్లిమ్ చట్టం నాలుగు పెళ్ళిళ్ళకు అనుమతి ఇస్తున్నందు వల్ల, కుటీల స్వభావం గల హిందువు ఇలా చేసే అవకాశం ఉంది. హిందూ చట్టాల నుంచి తప్పించు

కునేందుకు రెండో పెళ్ళి చేసుకున్నప్పటికీ చట్టం చేతికి చిక్కకుండా ఉండాలని ఇస్లామ్ స్వీకరిస్తాడు.”

ఈ వాదనను సమర్థిస్తూ “ది హిందుస్తాన్ టైమ్స్” 21 జూన్ 1995 సంచికలో మహిళల కాలమ్ క్రింద చిమన్‌లాల్ వర్మ ఇలా రాశారు.

“ఒక చట్టం నుంచి తప్పించుకోడానికి మరో చట్టాన్ని ఆసరా చేసుకునే వారు మతాన్ని దుర్వినియోగపరచడాన్ని అడ్డుకోడానికి యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ అవసరం.”

A uniform civil code is required to prevent the misuse of religion to evade the provisions of any law to take advantage of those another.

అయితే కొత్త శాసనం చేయడమన్నది పాత శాసనాల దుర్వినియోగాన్ని అడ్డుకోవడం అని చెప్పలేము. శాసనాలను దుర్వినియోగపరచే అవకాశం ఎల్లప్పుడు ఉంటుంది. పన్నుల ఎగవేతను నిరోధించడానికి అసంఖ్యాక చట్టాలు, నిబంధనలు ఉన్నాయి. అయినప్పటికీ పన్నుల ఎగవేత నిరాటంకంగా సాగుతూనే ఉంది. ఇతర చట్టాలలో వాటి దుర్వినియోగాన్ని అడ్డుకొనడం సాధ్యం కానప్పుడు సివిల్ కోడ్ విషయంలో అదెలా సాధ్యపడుతుంది.

మరో విషయమేమంటే, యూనిఫామ్ సివిల్ కోడ్ విధించకుండా ఇలాంటి హిందువులను నిరోధించగలిగే అవకాశం లేనట్లయితే, గౌరవ న్యాయ మూర్తులు ఇలాంటి కుటిల స్వభావంగల హిందువులకు శిక్ష విధించి వారి రెండో పెళ్ళి చెల్లదని ఎందుకు ప్రకటించలేదు?

సుప్రీం కోర్టు తీర్పును పరిశీలిస్తే, గౌరవ న్యాయమూర్తులు ఇండియన్ పీనల్ కోడ్‌లోని 494వ అధికరణ ప్రకారం తమ తీర్పు వినిపించారు. దీన్నిబట్టి తెలిసేదేమంటే, ఇలాంటి అవసర చట్టాలు ఉన్నాయి. కుటిల స్వభావంగల హిందువులకు ఇక్కడ స్వేచ్ఛావకాశాలేవీ లేవు. ప్రస్తుతం ఉన్న చట్టాల ప్రకారం